ב"ה | גיליון **733**
ערב שבת קודש
פרשת **משפטים** תשפ"ה

י-ם	16:53	18:09
ת"א	17:12	18:12
חיפה	17:02	18:07
ב"ש	17:14	18:10

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

"ובשביעית יצא לחפשי חנם" – שחרור מעבדות בשבת

ר' לייבלה אייגר אומר בספרו "תורת אמת" ש**הזמן לצאת לחפש מכל שעבוד אחר בעולם הוא שבת**. יש מאמר חז"ל שבשבת צריך להרגיש שכל מלאכתך עשויה, שאין לי מה לעשות – משוחרר מכל שעבוד להבלי העולם הזה. "כמו שכתוב בזוה"ק עה"פ ביום הניח ד' לך מעצבך ומרגזך ומעבודה הקשה".

כשלחסיד בא לנגן ניגון אמתי מאיר אצלו אור השבת – באותו רגע הוא משתחרר

פסוק בישעיהו על הגאולה וירושת ארץ ישראל שהזהר דורש על יום השבת, וידוע שהשבת היא הפנימיות של ארץ ישראל.

"ועל זה רומז ובשביעית יצא לחפשי חנם".

בפשט מדובר בשנה השביעית, אבל רומז ליום השבת. אם רוצים להמשיך זאת לכל יום ולכל רגע בחיינו – הרי בכל יום יש שבת. תלמיד חכם נקרא שבת, וכל יום אומרים "יום ראשון בשבת" וכו'.

בכל רגע אפשר להיות במצב של שביעי. הרבי מאד רצה שנזכור ונכוון שכל הדור שלנו הוא דור השביעי. הדור של משה רבינו הוא דור השביעי – שביעי לאברהם אבינו. יש אחד שכל הזמן בדרגת "ובשביעית", בשביעי. זו הפנימיות של מה שהרבי רצה שנדבר ונחשוב כל הזמן שאנחנו שביעי, "ובשביעית יצא לחפשי חנם", שנגאל. שביעית היא הזמן של הגאולה. מה שיוצא מכאן הוא שבהכרח בולנו שוכחים – שוכחים את הדבור הראשון של עשרת הדברות – וכל אחד משעבד את עצמו למשהו. כל זמן שהוא משעבד את עצמו למשהו הוא אותו סוס שהולך בתלם, הסוס שמשעבד עצמו לתלם, או שמשעבד את עצמו לגאות עצמו (סוסים מאד מתגאים ומתפארים בעצמם – על כן בשירת הים נאמר "אשירה להוי' כי גאה גאה סוס וגו'". בגימטריא, **סוס** עולה **ז** פעמים "**גאה גאה**" – "את זה לעומת זה עשה האלהים").

העיקר הוא להגיע בכל רגע לסוד השבת, עם כל מה שקשור לשבת. **אחד מגדולי הצדיקים, בעל ה"באר מים חיים", שכתב גם "סדורו של שבת", אמר שאם היה לי קול נעים – כנראה לא היה לו – מכניסת השבת עד יציאתה לא הייתי עושה כלום, לא אוכל וגם לא מתפלל (ובודאי לא ישן), אלא רק מנגן**. כשלחסיד בא לנגן ניגון אמתי מאיר אצלו אור השבת – באותו רגע הוא משתחרר. מאד חשוב חוש הנגינה, לכנור של המקדש היו שבעה נימין, היינו "ובשביעית יצא לחפשי חנם".

(כ"ב שבט ע"ו)

אוצר הסיפור

זה כבר שקר

הרבי מקוצק (הסתלק ב-כ"ב שבט) **שמע פעם יהודי נאנח קשה על אידו צרה – הוא ראה שזו אנחה אמיתית, התפעל מזה, ואמר שזה עושה אצל הקב"ה פעולה גדולה. היהודי שמע זאת, אז נאנח שוב – ואז אמר לו "זה כבר לא, זה שקר", כי אתה עושה זאת כי אמרתי שהאנחה הראשונה היתה משהו גדול בשמים.**

זה סיפור שמדגיש שמה שעושים באמת, מתוך הלב, בלי לחשוב מה שזה עושה בשמים – זה דבר גדול. אם חוזרים על זה סתם, כי חושבים שזה חשוב, זה כבר שקר.

אוצר הפתגם

חדש שבט, בו קוראים את פרשת משפטים, בא גם לתת לכל אחד מאתנו תאבון ותאוה לתקן את המשפט – שמיד יהיה כאן במדינה "משפט עברי". כאשר יהיה משפט עברי, יתגלה שהוא באמת רחמים – "משפט רחמי"– רחמים על כל אחד מאתנו. התאוה– תאבה שלנו היא לתקן את המשפט בולנו יחד.

(כ"א שבט תשפ"ג)

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

התקשרות לצדיק – התקשרות לה' ולרבי (חלק ג')

דברנו על שלשה צדיקים – **ה' צדיק, הרבי הוא צדיק וגם כל היהודים צדיקים**. אפשר לומר על עוד מישהו שהוא צדיק? על מי הכי קשה לומר שהוא צדיק? על עצמי! הרי "ידע איניש בנפשיה" על הרע שלו, לכל אחד יש גם ירידות ונפילות ומי שאמתי עם עצמו בהחלט מרגיש שהוא לא יכול לומר על עצמו שהוא צדיק. ובכל זאת, צריך להאמין שאם "ועמך כֻּלם צדיקים" – גם אני חלק מעם ישראל וגם אני צדיק.

כשמסתכלים על אחרים בעין טובה רואים את המדות הטובות שלהם, אבל בן אדם מכיר את עצמו מבפנים והוא מרגיש דווקא את המדות הלא-טובות שלו, שגם במעשים שנראים מבחוץ טובים יש לו אינטרסים, כל מיני פניות ומחשבות שליליות תוך כדי המעשים שבאות מהמדות הלא-טובות שלו.

> כשלחסיד בא לנגן ניגון אמתי מאיר אצלו אור השבת – באותו רגע הוא משתחרר

אז במה אני צדיק? כתוב "וצדיק באמונתו יחיה" – אני צדיק בנקודת האמונה שלי. גם אם הכל אצלי בעייתי – יש לי נקודת אמונה, ובאמונה שלי אני צדיק. כך כתוב בפירוש בתניא, בפרק **לג** – שיש מצבים בהם אדם מרגיש שאין לו כח לכל המצוות והוא צריך להתבונן כאילו אין לו שום מצוה חוץ מהאמונה, שהיא ירושה לו, ואז יתקיים בו "'באמונתו יחיה' – 'יחיה' דייקא, כתחית המתים". **צדיק** הוא בגימטריא פעמיים **אמונה** ו"**באמונתו**" אותיות **ב אמונות** – אני צריך אמונה בצדיק שמחוצה לי (אמונה בה', אמונת צדיקים ואמונה שכל יהודי הוא צדיק) וגם אמונה בעצמי, בנקודת הצדיק שבי.

לפעמים נדמה שאפילו נקודת האמונה מתערערת. למה מברכים כל בקר "שלא עשני גוי"? כתוב בשינה הנשמה למעלה, מסתלקת מהגוף, ויתכן שבבקר במקום להחזיר לי את הנפש האלקית שלי יחזירו לי נפש של גוי חלילה. לכן, כשאני מגלה שלא כך, שאני עדיין יהודי, כשאני מוצא בעצמי את נקודת האמונה, אני מברך בשמחה "שלא עשני גוי". היו צדיקים גדולים, כולל רבי לוי יצחק מברדיטשוב, שאחרי כל לימוד הזכות המופלג על אחרים, כשהם הסתכלו על עצמם השמחה היחידה שבה הם החיו את עצמם – עד כדי ריקודי-שמחה – היא "ברוך שלא עשני גוי". כמו שכתוב בתניא, נקודת האמונה של כל יהודי, ששורה בחכמה שבנפש שלו, היא המקור למסירות-נפש שלא להפרד מה' – כשאני מגלה את נקודת הצדיק שבי, נקודת האמונה ומסירות-הנפש, היא נותנת לי כח להתגבר על היצר הרע ולהיות צדיק גם בהתנהגות שלי בפועל.

(ליל שבת וארא תשפ"ג)

אוצר קצר

מחשבה – עצה – תחבולה

שלמה המלך אמר "מחשבות בעצה תכון ובתחבולות עשה מלחמה" (משלי כ, חי). מחשבות באות מהעבר (הנסיון בשטח עד עכשיו), עצה היא תפיסת נקודת ההוה (הזדמנות חדשה), אך התחבולה רואה את הנולד בעתיד, ורק בעל תחבולה יכול לעשות מלחמה ולנצח.

המחשבות – הסקת מסקנות מנסיון העבר – באות ממח הבינה, העצה באה ממח הדעת, התחבולה היא "איזהו חכם הרואה את הנולד", מח החכמה, אוירא דא"י מחכים, גילוי ניצוץ משה-משיח, "מן המים [דחכמה] משיתהו". יוצא שצירוף הפסוק הוא **הוי**, צירוף הגבורה, "רוח עצה וגבורה" הנאמר במשיח.

"עשה טוב" – עצה, "סור מרע ועשה[ו] טוב" (אתהפכא) – תחבולה.

מי יתן שכל החבר'ה, כן ירבו, ימשיכו ביתר עז ("החכמה תעז לחכם") להפיץ את האמת בטוב טעם ודעת מתוך אהבת ישראל ובטחון שעל ידי התמדה וחכמה – דידן נצח.

(מענות ותשובות - ויגש פ"ה)

"משפט וצדקה"

מה המלה שבאה יחד עם משפט בתנ"ך? צדקה. לפעמים כתוב בתנ"ך "צדקה ומשפט", כמו שכתוב על אברהם "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו את דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט". בברכת "השיבה שופטינו" מכנים את ה' "מלך אוהב צדקה ומשפט". איזו נשמה שייכת לאהבה? אברהם אבינו. "מלך אוהב" הוא מלך כמו אברהם אבינו. אברהם אבינו הוא גם מלך – הוא לא רק איש של אהבה וחסד, וגם ה' הוא "מלך אוהב צדקה ומשפט". בהרבה מקומות בתנ"ך הצמד הזה מופיע הפוך, "משפט וצדקה". כך אצל דוד המלך – המשפט מופיע לפני הצדקה. אבל בכל מקרה צריך את שניהם.

"צדקה ומשפט" או "משפט וצדקה" הכוונה, ש**אדם צריך לעשות את החשבון מה מינימום הכסף הנצרך לו בשביל חייו שלו – 'לשפוט' את הכסף שלו – וכל מה שמעבר לצורך הבסיסי שלו הוא צריך לתת כצדקה לאנשים אחרים. המשפט הוא לדון את עצמי, מה המינימום שאני צריך לעצמי, ואז זה הולך יחד עם צדקה – כל מה שמעבר למינימום הזה צריך ללכת לצדקה.** זו "דרך הוי'" של אברהם אבינו, לשפוט את עצמך, ו**ככל שאתה שופט את עצמך יותר אתה מגלה שאתה צריך פחות ופחות ממה שחשבת ויש לך הרבה לתת.** ה' נותן לך את הזכות לתת הרבה – כי אתה צריך מעט. המשפט הוא להרגיש שאני צריך מעט והצדקה היא לתת הרבה.

(כ"א שבט תשפ"ג)

מהנדסה עיצוב: דנה & אביחיל | 054-6580146